

Ephraim Waples

891.99

U-25

12 MAR 2011

ՆԻԿՈՂՈՍ ՍԱՐԱՑԵԱՆ

ԱՆՋՐՊԵՏԻ ՄԸ ԳՐԱԽՈՒՄԸ

ՔԵՐԹՈՒԱՅՆԵՐ

1925 — 1927

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Ժ. ՆԵՐՍԷՍ ԵՎ Պ. ԻԼԻՆՍԿԻ

ԲԱՐՁ — 1928

391.99

Ս-25

6. Quintessence
Quintessence is the
fifth element
of the universe.

S. Augustinus 1952

891.99

U-25

ԱՆՋՐՊԵՏԻ ՄԸ ԳՐԱԻՈՒՄԸ

891.99
U-25

ՆԻԿՈՂՈՍ ՍԱՐԱՑԵԱՆ

ԱՆՋՐՊԵՏԻ ՄԸ ԳՐԱԿՈՒՄԸ

ՔԵՐԹՈՒՍԾՆԵՐ

1925 — 1927

Սոյն գիրքը սպուած է 500 օրի-
նակ *սրճան* թուղթի վրայ,
թուագրուած ռէն 500 եւ 3
օրինակ Ա.էն Գ. նաբոնական
թուղթի վրայ

90

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
Ժ. ՆԵՐՍԷՍ ԵՒ Պ. ԷԼԷԿԵԱՆ
ԲԱՌԻՋ — 1928

12 6 .07. 2013

33028

Գ Ն Ա Ց Ք

Ոչ ուժ է, ոչ ախտ՝
Մարդատեաց հոգիս,
Այլ ճամբորդ մ'աղքատ՝
Քաղաքէ մ'ուրիշ
Քաղաքի միջեւ,
Ձրգածիս ընդմիջտ
Եւ դեռ անորոշ
Գալիքին միջեւ:

Ապակիին դէմ,
Ուր կը կոթնիմ,
Հոսող եւ անհիմ
Իրերու վրայ
Գլուխս է դալկադէմ՝

2790 - 87

Ծովամայրի պէս,
Երբ շոգեկառքէս
Դէպի հակառակ
Սիրտս կը սուրայ:

Բազուկը, որ զիս
Սեղմած՝ կը տանի,
Շարժումով մը խիստ
Կը քաջէ արագ
Լաթը սեղանին՝
Հողերու տակէն,
Ուր գըլորելէն
Տուներ կը թափին,
Լապտերներ գոյն գոյն,
Կայմեր հերարձակ
Հեռաձայներու:

Մեքենան ծառ մ'է,
Որ աստղերուն տակ

Տերեւներն ամէն
Պիտի տայ հովին
Մինչեւ լուսածագ:

Կամուրջներու խոր
Փորերէն՝ մուրճի
Թափորներ, խուպոտ
Ոգիներ կ'աճին:

Ու սուր մը, գետէն
Կը նետէ անդին
Յուշերըս բոլոր:

— Պէտք չէ գանգատիլ,
Պէտք չէ ետ դառնալ,
Հրեշտակը կ'ըսէ.
Ձրգածիդ դիմաց՝
Եթէ չես ուզեր
Ճամբայիդ կէսէն

Քարանալ յանկարծ
 Ղովտի կընոջ պէս:
 Նայէ աւելի՛
 Կաղանդի ծառին,
 Որ սիրտը կապես
 Անոր ծայրերուն,
 Ուր լուռ՝ կը վառին
 Բազմահայելի
 Պարասըրահներ,
 Խանութներ փայլուն:
 Այս քաղաքը նոր,
 Լապտերներն անոր,
 Ջրվէժներն անվերջ
 Գործատուներուն,
 Այս թառը անհուն՝
 Տուներու ճերմակ,
 Որ կոյր՝ կը սպասեն
 Լուսնկային տակ,
 Ու զեռ անոր մէջ

Ինչ որ կը տեսնես,
 Ինչ որ կ'իմանաս,
 Դանիէլէ դէմ՝
 Ոսկի, անվընաս
 Պառկող առիւծն է:

Գետը կ'անհետի:
 Վերելակ մ'յանկարծ
 Ու վերելակին
 Վիժումէն ծակած
 Սիրտըս: Իր ետին
 Դուռ մը, դուռէն դուրս՝
 Կիներ, պարոններ,
 Մարդ մ'ալեմօրուս:

Բոլորն ալ լըռին,
 Բոլորն ալ տարտամ՝
 Ծովախոյզներու
 Տըկար լոյսին տակ:

Սինեմայի լուռ
 Վարագոյրին պէս՝
 Նորէն սըրարշաւ
 Պատուհան մ'անդին:

Ու անիւնները,
 Գնտիկներ ուժգին՝
 Որ կը սալարկեն,
 Կը կազմեն դեռ զիս,
 Մօնթէ Բրիսթոյի
 Բանտին պատին պէս՝
 Որուն ետեւէն
 Դառնութեան մը հետ
 Գանձ մը կը խօսի:

Քաղաքը, սակայն,
 Զոր ալ կը լըքես,
 Երբ խածած է քու
 Քայքայուած սրտիդ

Թնճուկուած ծայրէն,
 Կը պարպէ յանկարծ
 Եւ անվերջ՝ զքեզ,
 Ճախարակի պէս՝
 Քանի հեռանաս:

Ոչ ուժ է, ոչ ախտ՝
 Մարդատեաց հոգիս,
 Այլ ճամբորդ մ'աղքատ՝
 Քաղաքէ մ'ուրիշ
 Քաղաքի միջեւ,
 Զըգածիս ընդմիջտ
 Եւ դեռ անորոշ
 Գալիքին միջեւ:

ՎԵՐԱԴԱՐՁԻ ԵՐԳ

... ԲԵՂԻ՝ ԿԱՔԱԻՆՅԱՆ

Խենթը իր օրը ըրաւ,
 Խելօքն օրին կը սպասէ.
 Խելքը դաշտի մը վրայ
 Ծով մ'է, յաճախ աւազէ,
 Որուն գրկին մէջ վայրի՝
 Սրտերն անդարձ կը խըրին:

Եթէ նուազ խելացի,
 Նուազ խորհող ըլլայի,
 Գոհանալով իմ հացի
 Շերտէս, հիւղէս գիւղային,
 Ձէի այսպէս փնտրոներ
 Ծովեր, գիւղեր, աշխարհներ:

Եթէ նուազ խելացի,
 Նուազ փնտրող ըլլայի,
 Ձէի զգար առանձին
 Ձիս ու այսպէս ամայի՝
 Սա միսերուս տակ ունայն,
 Աքսորեալի մը նման:

Եթէ նուազ խելացի,
 Նուազ մինակ ըլլայի,
 Ձէի ցաւերըս ինձի
 Խոշորցըներ, երկնային
 Ազդեցութեանց տակ՝ անվերջ
 Ձէի այսպէս տանջըւեր:

Խաւարը միշտ խաւար է.
 Միլիոնաւոր դարերու
 Մարդերը՝ լոկ սեւ բռներ
 Գըլորեցին իրարու,
 Ու միշտ մեռան կէս ճամբան
 Խորհուրդներուն անվախճան:

Եթէ նուազ խելացի,
 Նուազ խորհող բլլայի,
 Խենթ, միամիտ խաբուածի
 Պէս կու տայի աշխարհին
 Ես ինքըղինքս և ուրախ
 Կը նետուէի խաղէ խաղ:

Խենթը իր օրը ըրաւ,
 Խելօքն օրին կը սպասէ.
 Խելքը դաշտի մը վրայ
 Ծով մ'է, յաճախ աւազէ,
 Որուն գրկին մէջ վայրի՝
 Սրտերն անդարձ կը խըրին:

Հ Ա Ր Ս Տ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն Ս

Հարստութիւնս են ամբողջ՝ տըխուր պահերս անմեկին:
 Աղբի դէզէն այդ դեղին՝ երակներս կը ծաղկին:

Յառնող ֆաքիր մը կ'ըլլայ գարնան՝ ծառը կեռասի:
 Բիւր յուռութներ կը նետէ իր դողդոջ ձեռքը մեզի:

Այս վայրկեանները միայն՝ կեանքին միջեւ ու մահուան,
 Որ դէմ՝ դէմի կատաղի՝ նարտ կամ ճատրակ կը խաղան:

Այս վայրկեանները, շանթի ակնթարթներն ընդարձակ՝
 Հրաշքներ կ'ընեն, կեցընել եթէ զանոնք մենք կրցանք:

Հարախաղաց սուրբ զինուոր՝ ես հազար պար պարեցի
 Բայց լարէն վար ես նորէն կը դառնամ կոշտ գիւղացի:

2790 - 81

Հրեշտակ մ'հարուստ՝ որ ընծայ մանուկներուն կը տանի,
Ես կը դառնամ նորէն ծառ, այդ օրէն վերջ կազանդի:

Օ՛հ երբ կու գան դառնութեան տարիներըս մենութեան:
Օ՛հ երբ պիտի տեւական այս վայրկեաններըս ըլլան:

Հարստութիւնս են ամբողջ տրխուր պահերս անմեկին:
Աղբի դէզէն այդ դեղին՝ երակներս կը ծաղկին:

ՆՈՐԷՆ ԹԱՓԱՌՈՒՄ

Գիշեր, անձրեւ, խոզ մը կ'արծի տանիքիս:
Վարը մառան մը կ'եռայ շէկ բրիմուսին:
Թմբուկ մը օղբ կ'եփէ: Սրինգն է շոգի:
Դափ ու ծափեր բոցին վըրայ կը յորդին:

Հեռուներէն, պտուտակը պտուկին՝
Կը փրցնէ սիրտս՝ սպունգի մը նման:
Անկողինս է աղջիկ դեւի, ես՝ Բերկինդ,
Քեզ կը լքեմ՝ Բարիզ, պառաւ, ջատուկ մա'յր:

Անձրեւը զիս կ'առաջնորդէ Արքային:
Անձրեւը սեւ հայելի մութ մայթերուն:
Մութին մէջ մեղմ վայրէջ: Զիստերս կ'այրին:
Անձրե՛ւ, վազենք, քանի գարունս է եռուն:

ՃԱՄԲՈՐՂՈՒԹԵԱՆ ԽԵՆԹ ՍԷՐԷՆ

Խոֆած բուեր կը սուլեն գիշերները ու կ'անցնին
 Կայարանէ կայարան: Հեռուներէն տակաւին,
 Շոգեկառքէ՛ր, կը դողամ. ձեր հեւոցին, ցուրտ հովին
 Դէմ ես տղայ մ'եմ կարծէք ու պատուհանըս՝ հանի:

Նոճիներու պէս հոսուն՝ ձեր ծուխերուն մէջէն դեռ
 Ես կը տեսնեմ մեռելներ: Վիշապներու բոցացան՝
 Պտուտակները կ'ոռնան: Քաղաքներէն որ անցանք,
 Շոգեկառքէ՛ր, մերկ սրտէս միս ու արիւն են փեթտեր:

Քարափներու զոյնզոյն ճըրագներ դեռ կը ծորին
 Խէփի նման՝ ուղեղէս: Սրճարաններ կան վհուկ:
 Ճամբաներուն ծառը քար՝ որուն օձերն էիք դուք
 Շոգեկառքեր, քանդուէր ծառը կախարդ խնձորին:

Ճամբորդելու խենթ սէրէն առողջութիւնս գնաց:
 Ապսենթներու յորդում մ'է անիւներնուդ շունչը սառ:
 Ծաղկախտաւոր խափշիկը պաղ գետերէն կը յուսայ
 Մարել կըրակը ներքին ու կը մեռնի արբեցած:

Շոգեկառքէ՛ր, սեւ յուշեր, օ՛հ ճըգեցէք զիս հանգիստ:
 Դաղբեցուցէ՛ք ձեր անքուն մեքենաները կարի:
 Հոգիս յոգնած ու հիւանդ՝ մեռելի պէս կ'երկարի:
 Ոչ ուժ ունի, ոչ փափաք՝ ճամբորդելու ալ հոգիս:

Հրեայի պէս աղօթող՝ այժ մը գըլուխը կ'օրրէր
Անդին՝ մութին մէջ կեցած: Ծղրիդները ճախարակ
Ու տախտակներ ճըռացող...: Տակըս ծանր, տարուբեր,
Նոր աշխարհ մը կը շարժէր որուն հոգիս էր ծարաւ,

Որուն կ'երթար իմ հոգիս՝ գեղեցկացած ու հեծած,
Խոտի, ջուրի հոտերով ձմերուկիս կոնակին,
Որ սրբազան կրիային պէս երեւաց ու գընաց
Օր մը՝ Ծովէն Զինական՝ վըրան գիրքեր ու ոսկի:

ՁՄԵՐՈՒԿԷ ԼԱՊՏԵՐ

Քեզի՝ ՆԱՐԴՈՒՆԻ

Ձըմերուկ մը վառ պօքալ՝ կարմիր ձուկ մը կ'օրօրէր,
Գիշերները, տրտմութեամբ: Ապակիէ գունտին դէմ
Որ Բարիգներ կը գծէր, կը գուշակէր արկածներ,
Տըղայութեանըս մուար՝ սիրտը տեղէն կը փրթէր:

Ծովըս ծառ մ'էր սալորի, տաղաւարիս դուռին դէմ:
Խաւարը վրան կը բանէր կայմեր՝ ծուխեր, ալիքներ,
Որոնց միջեւ սուզուելէն՝ իմ ձըմերուկըս սաթէ՝
Ճամբայ կուտար ու հոգի՝ կապոյտ ծառին որ կ'երգէր:

Դէմքը խաղաղ ու ժպտուն ու թափանցիկ ճըրագին
Ոսկեղիմսիկ յունական, հազար աչքեր կը բանար
Գորգերուս վրայ ու հողին ու կը փակէր վերըստին,
Հազար շուքեր, ժանեակներ՝ տերեւներու դողահար:

Շ Թ Ա Ք Ա Ր

Քեզի՛ ԽԱՁԻԿ

Մեռնիլ առանց մահի, Տէ՛ր, տարուիլ անկէ ողջ, ամբողջ.
Կամարներու տակ վայրագ՝ շխաբարի ու բոցի,
Քարայրի մէջ զմուսուած ծառերու պէս լուսաշող,
Բիւրեղանալ, քարանալ, անմահանալ ուզեցի:

Տարիներու խաւարէ վերջ արկածով մը բացուիլ,
Շարժիլ արծաթ սուրբրով, վահաններով մարմարէ,
Ծերպէ մ'ինկող լոյսին տակ ու թեւերուն դէմ հովին՝
Ընդունելով քաջաբար՝ կախուող սուզակը վերէն:

Երազեցի ես, յետոյ, զայն գըրաւել ու տանիլ,
Կերոններու, սիւներու բեմի մը մէջ դիւթական,
Պտտցնել զայն, յուզել ստուերներով կենդանի՝
Հայելապատ սըրահի, կամ դամբանի մը նման:

Ես ուզեցի այդ մարդուն ցուցադրել աւազի
Ու հանքերու մէջ փայլուն՝ կմախացած հին կեանքեր,
Կենդանիներ, թուշուններ զորքս աշխարհը մեզի
Ռատիոկրաֆի՛ գործիքով մեր քննութեան կ'ուղարկէ:

Շատրուանի պէս լոյսի՛ ծառերուս տակ զմրուխտէ,
Լըճակներուս քարացած նայուածքներուն դէմ կլլող,
Ես ուզեցի տալ անոր՝ ինծի փարիլ և ուխտել,
Մեռնիլ առանց մահի, Տէ՛ր, տարուիլ անկէ ողջ, ամբողջ:

Հ Ս Վ Ո Ւ Մ

Առտուան ժամը հինգին դեռ հսկումը կը տեւէ:
Տաք, աւազուտ կոպիճներ՝ ուրկէ քունը կը փեթտեմ
Սպեղանի մը ինչպէս՝ չորցած վէրքի մ'ստեւէն՝
Սթափելէն մերթ ընդ մերթ՝ հիւանդի մը շունչին դէմ:

Լոյս ու գորգեր կը ճեծեն արշալոյսին մէջ՝ հեռուն...:
Խարիսխ մ'հանդարդ՝ կը կոտտայ բացուող փեղկի մը ետեւ:
Լոյս ու ծառեր, ծովերու խոր աղմուկով մը, որուն
Մէջ թռչունի պէս կ'երթայ հիւանդին շունչն հըրաթեւ:

Մահուան հողով մը, երբեմն, գառանցանքով մը լեցուն՝
Կը խեղդուի, կը խցուի խորունկ բերանը տըղուն,
Սպասելով որ դընեմ կտոր մը սառ կամ մածուն՝
Տեսիլներու, տենդերու իր դժոխքին մէջ եռուն:

Պատերուն թուղթը մեր շուրջ. ոսկի, արծաթ կօնտօլներ
Նաւապետները որոնց կ'երգեն բոլորը՝ Տանթէ:
Ու դեղնութիւն մը ցրտին՝ ուրկէ շշուկ մը կ'ելլէ:
Մահը կեանքին ետեւէն մըռայլ հէնքեր կը նետէ:

ԳԻՇԵՐ ՎԵՆՍԷՆԻ ԱՆՏԱՌԻՆ ՄԷՁ

Մետաղ ձողէ մը մեկնող տաշեղներու պէս ձայնի՝
Օթօները թրթրոուն՝ կը հեռանան սեւ հողէն:
Անոնց լոյսերը մութին մէջ անտառ մը կ'ողողեն
Ու ծառերու ստուերներ գլորելով կը տանին:

Անոնց փոկերը լոյսի՝ բիւր անիւններ կը շարժեն
Ջուրհակատան մը հսկայ, ուր հին խաղաղ կնոջ տեղ,
Արագ թելեր կը նետէ Պենելոպէ մը սրտնեղ՝
Առաստաղին մէջ խորունկ՝ իր մատներով ուրուաշէն:

Արդուկի պէս օսլայող օթօները կը խուժեն:
Օթօները ու լոին՝ սիլիսքները՝ հեւ ի հեւ:
Բիւրեղացում շուքերու, ճրագներու շէկ թուղթէ.
Կը խճողուի, կը փլի անտառն անոնց ետեւէն:

Բիւրեղացում ձայներու, լճակներու փայլակող,
Թաւալող բեմ դիւթական տէքօններու սատափէ.
Պար ծառերու՝ որ մեղմիւ լոյս ու մետաքս կը թափեն
Ու կը նետուին արբեցած՝ խոնարհելով հողէ հող:

Կը բարեւեմ՝ ձեզ ոտքի՝ նոր օրերու անրջանք:
Լուսարձակներ, օթօներ ու ձեր հեղեղը սիրոյ՝
Որուն տակ կին մը գրկած՝ կը ժողուեմ՝ ծով մը գորով
Ու կը քալեմ, ծփալէն՝ երկինքներէ անվախճան:

Հոս կը ստանամ՝ վերստին՝ ես՝ իմ՝ թեւերըս ամպէ,
Զորս քաղաքը կ'ուզէ փոխել մարդու թեւերու:
Հոս ստուերները կու գան հրեշտակներու պէս թրթրուն՝
Մաքրել իրենց հովերուն կոմով ցաւերըս ամէն:

ՄԵՐ ԳԱՐՈՒՆԸ

Յուզի մը պէս կրկէսի
Ծանրը արեւն իրիկուան:

Գարունն ահա կը հոսի
Քաղցր թոյնի մը նման:

Հոս թախիծի չոր քաղաք,
Ծառերը հոս յուսաբեկ:

Խրտուիլակներ են մէյմէկ,
Երգեհոններ՝ ուր խառնակ,

Փամփուշտներու սուրերու
Խշրտոց մը կը թրթռայ:

Կարմիր արեան մը ծարաւ՝
Հողը հոս դեւ մ'է ծերուկ:

Հեռուն, սակայն, ես կը զգամ
Աքլորներու, շուներու

Ու զանգերու քաղցրահամ
Փխորներով՝ վառ զարուն

Մ'որ հողերուն կ'ելլէ հեզ
Ալիքներէն՝ հարսի պէս:

Արիւններու փրփուրէն
Կը զգամ սրտերն որ ոսկի

Խցանի պէս կը ժայթքին:
Ու անձրեւները յոյսի:

Ու փարչերը դողդոջուն՝
Տաք առաջին կաթերուն:

Փռուրի մը պէս գեղջկական՝
կարմիր արեւն իրիկուան:

Անոր հետ քիչ քիչ կ'այրի
Վերջին ժպիտըս բարի:

Հիմա աշխարհ մը մթին...:
Ճիւղներու սուլոցով

Շոգեկառքեր՝ ամէն դի...:
Հիմա լոին առխարխափ

Լուսարձակ մը ափէ ափ:
Ու ձմեռուան հով մը զով:

Կմախքներու պէս յուզուած՝
Ձուրերու հետ դէմ դիմաց՝

Հիմա պսակս փառքի՝
Որ արիւնով կը ծաղկի:

Մ Ն Ա Ք Բ Ա Ր Ո Վ

Երակներուս, ջիղերուս լօներուն մէջ՝ այս առտու
Ձուկ մ'է նայուածքդ՝ Մառի, իր կտուցին ես կ'առնեմ
Խուլ հարուածներն ու օդի պղպղակները տրտում:

Ծուխի մը պէս կը փրթի շոգեկառքըս քաղաքէն,
Որ ցատկոտող լոյսերով մորթուած հաւ մ'է հեռուն՝
Ու սաւառնակ հրդեհուած: Այս առաւօտ ես կ'երգեմ:

Թրանսատլանտեան նաւերու, նայուածքդ լուռ՝ կ'ունկնդրէ
Թմբուկները թաւալող: Մառի՛, Մառի՛ մի մոռնար
Սիրել, ճշտել սիրտըս սա, զոր կը կարծես կղմինարէ:

Թաշկինակըդ աղաւնի՝ օրհնող հոգի մըն է սուրբ...
Ես կը խեղդեմ, կը մարեմ զղջումս սը հին օրերու:
Ներէ՛, Մառի, ծննդեան ախտս աշխարհ շրջելու:

Վ Ա Ն Ա Ր Դ Ա Ն Ք

Կախարդական դեղերու, լեզուներու մահերգակ՝
Հսկայ կաթսայ մը ահա՝ ամբողջ գիշերը կ'եռայ
Տանիքներուն, ծառերուն, հողերուն մէջ՝ գանկէ գանկ
Տարածելով թոյնի պէս, թանձրը անձրեւ մը ձմրան:

Մերկ, մերկ, անգօր տղու պէս, ես նետուեր եմ նորէն նոր՝
Սմբեր, կապուեր եմ նորէն՝ դեւերու դէմ՝ արիւնող,
Ոգիներու դէմ՝ գձուձ, օձերու դէմ, զորս անցորդ
Հով մը սրբինգ զարնելով կը գալարէ ամէն կողմ:

Հեռուն, ասեղ առ ասեղ՝ վհուկներու շունչին տակ՝
Կը ծակծակի, կը սեւնայ խեղճ խամաճիկ մը մոմէ,
Փառքի արձանըս տօգոյն՝ որ իրեն հետ, իր դատարկ
Ստեղծումին ու մահուան հետ իմ հոգիս կը քամէ:

Հ Ա Ն Դ Ի Գ Ո Ւ Մ

Կին մ'իր կառքին սատափէ
Փայլակներով, այս առտու՝
Կ'անցնի յանկարծ, կը տպէ
Ներսըս նկար մը տրտում:

Եթէ գիտնար միմիայն
Տղան՝ որուն ան նետեց
Արհամարանք մը, նոյնքան
Պիտի շիկնէր ամօթէն:

Աղամանդի պէս սակայն
Կարծրը ընթացքը կառքին,
Կարծրը իր սիրտը՝ կու գան
Հոգիիս դէմ ապակի:

Ոչ սէր ունի ոչ ալ վիշտ՝
Ազնուական այլ ոգին,
Որ կը կոտորէ զմեզ միշտ
Ու կը նետէ իր կողքին:

Կառքը կ'անցնի ճգալէն,
Տաղելէն զիս ու ճամբան՝
Կու տայ ձիւնին սեւ թելեր՝
Շէկ երկաթի մը նման:

Կառքը կ'երթայ, ետեւէն
Խենթ խամաճիկ մը գոռզ
Թուեր ոտքեր կը թօթուէ,
Խնդալէն դեռ ցաւերուս:

Ա Յ Յ Ե Լ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն Մ Ը

Արծաթազօծ երկնքին սանդուղներուն կատարէն
Կ'իջնէ իմ աստղըս բարի, իմ հըրեղտակըս՝ նորէն:

Ան կը հասնի ատենին՝ իմ ժամերուս մէջ յոյզի,
Օգնել, թօթուել ուղեւով՝ թարմացընել քիչ մը զիս:

Ան կը խըրէ կըտուցին իր ադամանդը՝ ինծի.
Անցեալներու հոսանուտ, կախարդական թախիծի

Հայելիիս՝ ուր իսկոյն կը կանգնի ծառ մը, որուն
Ճիւղերէն վար կը տեղան չոր կըտորներ զէմքերուս:

Իր մագերու, թևերու լոյսերուն մէջ վէտվէտուն՝
Հրեղտակս յետոյ կը բանայ կատաղութեամբ՝ աչքերուն

Զոյգ անդունդները, որոնց մէջ պայքարի մը երգին
Կ'արիւնի հուրը՝ որուն զէմ հեղաբար կ'ընկրկիմ:

Թո՛ղ քեզ այսպէս իմ կողքիս ես ունենամ յաւիտեան,
 Քու սուրբիդ շողը դէմքիս՝ ով իմ հրեշտակըս պաշտպան:

Ես փրկուիմ մահացու, քու և կեանքին միջեւ, այս
 փնտռտուքէն, փախուստէն, տատանումէն անիմաստ:

Ես պրկըւիմ, աղեղուիմ, նետեմ հոգիս՝ անսահման
 Ազատութիւնըդ դէպի, փայլուն նետի մը նման:

Հացի, գործի, պանդոկի մտածումէն ես փախչիմ,
 Մարդոց շունչէն կազմուած առաստաղէն այդ ճղճիմ:

Քարէ բարձի մը վրայ դընեմ գլուխս ու ննջեմ.
 Բաւական է որ դուն դաս երկինքներէն սիգածեմ

Ու առագաստդ գարնես, նոր առագաստդ՝ հրեշտա՛կ,
 Մրտիս վրայ՝ թօթուելէն քու փետուրներդ սպիտակ:

Կարծր մշուշ՝ կը շարժի իմ հրեշտակըս տեղէն,
 Կը դընէ օտքը սրտիս, զոր յամբօրէն կը պեղէ:

Դուրսը քաղաք մը կ'եռայ կէս զիշերին մէջ աշնան,
 Տխրահռչակ, երագուն աղաւնետան մը նման:

Դուրսը ծառեր փրփրբուն՝ պատուհանիս անկիւնէն՝
 Որոնց մէջէն կը կախուի լիալուսին մը ձիւնէ:

Կղզիներուն, ծոցերուն ու գետերուն իր կապոյտ
 Երակներով ճիւղա՛մ է աշխարհն ու սև հողակոյտ:

Ձայն ճանչնալու, ապրելու իմ երբեմնի խենթ տենչէն
 Աստղիս տուած տանջանքներս ես կը սկսիմ վերլիշել:

Ես յանցաւոր եմ, կըզգամ, ես ուզեցի քեզ պահել,
 Ես ամչցայ միշտ քեզմով, քեզ դատելով անվայել,

Քու կոշտութիւնըդ, հրեշտա՛կ, կրնար խրդիլ տալ մեզ հետ
 Մարդիկ՝ որոնք ճանչնալու մէջ անճարակ ես լաւէտ:

Ես յանցաւոր եմ նորէն՝ քեզ սիրելու խենթ տենդէն.
 Ես դողացի քու մահէդ՝ որ իմս ալ էր նոյն ատեն:

Հարուածեցի ես՝ զքեզ, քեզ տաշեցի, մաշեցի՝
Նոր թևերով ուղեցի, դաս հեղեղով դուն ինձի,

Ձը չարչարես դուն միշտ զիս, դուն բացակայ կամ ներկայ՝
Ձիս անտեղեակ պահելով քու խորհուրդէդ ապագայ,

Բանտարկելով զիս միթին ճամբաներու երկայնքին՝
Ինչպէս երբեմն եղայ սարդոստայնին մէջ ձեռքիս:

Հրեշտակ, հրեշտակ, մի՛ երթար, մի՛ հեռանար իմ ուսէս:
Ըրէ ինձմով, հրեշտակ, ինչ որ երկինքը կ'ուզէ:

Մի՛ ձրղեր զիս ուրիշին ցոլքերուն մէջ վերստին
Փնտրելով թափառիլ, տալ զիս անդարձ կորուստին:

Տոկունութիւնըս, հրեշտակ, ու տանջանքներս անմեկին՝
Ինձի փխրուն քերթողի ազատութիւնըս բերին:

Ասին սրտիս վրայէն՝ որթատերեւը յիմար,
Ինէ ամէն բան յուսալ ալ կարելի է հիմար:

Ես կը լրոնմ, կը լրսեմ, հրեշտակիս ես կըզգամ
Առասպելներ ունկնդրող տղու խնդուքը դժկամ:

Ի՞նչ կը դառնայ անոր մէջ, աչքերուն մէջ հեռատես...:
Ան կը քաշէ իր ոտքին քաղցր բեռը՝ իմ սրտէս:

Պատուհանիս առջևէն կը հեռանայ լուսնկան՝
Չարագուշակ, լրտեսող, կտր պառաւի մը նման:

Խանութներու փեղկերէն առագաստներ կը բացուին
Դուրսը՝ լոյսէ ու զուարթ, գորշ թռչուններ ճչոցի:

Արշալոյսէն բոնուած՝ կը սըլանայ վեր յանկարծ,
Աստղըս՝ որուն ետեւէն ես կը նայիմ ընկճուած:

Ես առանձին եմ նորէն մահճակալիս մէջ ու մերկ:
Կեանքը վրաս կը նետէ նոր հայելի մ'ու թամբեր:

Հրեշտակս եկաւ լոբեայն ու հեռացաւ ան ինէ,
Ինչպէս սրսորդ մը կուգայ դաշտին ծուղակը քննել:

ԼՈՒՍԱԲԱՅ ԹՈՎԱՀԱՅԵԱՅ ՊԱՏՈՒՀԱՆԻ ՄԸ ԴԻՄԱՅ

Մղձաւանջի գիշերէն վերջ լոյսն օրհնենք մ'է ինծի,
 Զարթնող քաղքին ժխորով թափող զով ջուր մը՝ որուն
 Տակ կը քակեն երակներս իրենց վէրքերն հանգոյցի
 Ու կը սուգուին, կ'արմատուին երազներու մէջ խորունկ:

Ծովերու վրայ ծըփացող Յիսուսին պէս թափանցիկ,
 Պատուհանէս կը թափի առատ երկինք մը ամրան՝
 Առաստաղիս մէջ մաշած՝ ուր բիւրեղներ սառոյցի՝
 Սուրբեր, խունկեր, ստուերներ ծաւալելէն կը թրթոան:

Գիշերէն վերջ ու պարապ փնտռողքէ վերջ բոլոր՝
 Անակնկալ բերքերու փեղկերս ալքեր կը բանան,
 Որոնց մէջէն՝ յոյսերով, հըրաշքներով բեռնաւոր՝
 Կ'եղնեն ջիւղերըս յանկարծ՝ ծանր ուռկանի մը նման:

Լոյսէ, սաթէ, արևէ, մարմարիոնէ կառափնատ՝
 Իմ պատուհանըս կ'առնէ քունի անոյշ հարուածով՝
 Աղօթքներով ծանրացած՝ ինէ գըլուխս քընատ
 Ու կը նետէ զայն մեղմիւ՝ գըլորելով ծովէ ծով:

Թ Ա Փ Ա Ռ ՈՒ Մ

Լուացուհի լաթերու ու գունաւոր զորգերու՝
Անձրեին տակ կը լուան բոլոր ծառերն անտառին,
Կը սըրսկեն, կը թօթուեն ու կ'երկարեն իրարու
Լոյսի ճերմակ սաւաններն օթօներուն՝ որ կ'անցնին:

Կաթսաներու շշուկի և մշուշի մը մէջէն
Կը սանտրուին, կը լոգնան անոնք՝ յետոյ ու կ'օծուին
Բուրումներով, դեղերով ու ժպտալէն կը կանչեն
Զիս՝ իրենց քով, կ'երկարեն իրենց թևերը ինծի:

Անձրեւներու արծաթէ տաւիղներուն դէմ, անոնք
Մեղմիւ, մեղմիւ ճօճուելէն, առասպելներ կը պատմեն,
Կախարդական ստուերներ ու նշաններ անկանոն՝
Քաշկրտելով սեւ ճամբուս հերձաքարին կռակէն:

Մանուկներու սիրահար դեւերու մութ թեւերով
Անոնք կ'առնեն զիս՝ յետոյ, փսփսալէն կը տանին
Ստորերկրեայ հորերու, կը մախքներու մէջ խոով,
Մինչեւ փարիմ ես անոնց, մինչեւ դառնամ ընտանի:

Անոնք կ'ուզեն իրենց պէս վարժեցընել թռչելու
Զիս՝ ու անհոգ թրջելու աշուններու անձրեւէն,
Մազլցելու, սուլելու, օրօրուելու փալփուուն
Ճախրակներէ, թելերէ զորս հովեր կը թօթուեն:

Կ'ուզեն ազտոտ ջուրերու, ցեխերու մէջ ես լողամ,
Հեծնեմ գորգի մը թռչուն՝ տեսնեմ աշխարհը տակէս,
Ըլլամ դպող երկնքին ես միամիտ երեխայ
Ու քնանամ երբ յոգնիմ աչքերըս բաց՝ իրենց պէս:

Կէս գիշերի լուսնին տակ կամ գիշերներ անձրեւի
Երթամ, սողամ պատերէն, սրտերէն ներս մարդերուն
Որ իմ ճիչէս կամ լոին երեւոյթէս ցնցուին
Ու խենթենան իմ խարդախ հայելիէս իմաստուն:

Բարեկենդան, պողոտուք, ծառերը խենթ պարերու
Շղթաներով կը քաշեն զիս՝ քաղաքէ մը, ուրկէ
Դեռ կու գայ ձայն մը երբեմն հովերուն հետ որ խորունկ
Երկնքիս մէջ կը ցանեն շատրուաններ կըրակէ:

Գաճաճ, գաճաճ մը ծերուկ, աշուններէն արիւնած
Կ'առնէ իմ սիրտս ափերուն, զայն շփելով կը պատմէ
Դարեր առաջ եսասէր, խենթ ձիաւոր մ'որ գնաց
Անմահութեան արիւնին ու չդարձաւ ա'լ, երբե՛ք

Ժըխորներու երգեհոն՝ ցեխերու մէջ թաթախուն՝
Կը գլորէ փչելէն՝ յանկարծ ճիւղաղ մը հեռուն՝
Աչքերն իրեն՝ ծառէ ծառ ու ծանր բեռը գլխուն,
Ունկնդրելով ծովային ձայն մը ներքին, անհատնում:

Ճրագներով, քաղաքին կայծկլտացող մոխիրէն
Փոսփորափայլ կը վառի ճիւղաղիս մորթը ցրտին՝
Ուր կարօտով մը կ'ուզեմ՝ նետուիլ, գրկել զայն, սիրել,
Լսել աղմուկն ալքերուն ու լոռթիւնը օդին:

Քաշել, տանիլ, գրաւել, աւաղանի մը մէջ խոր՝
Ջայն գետեղել, ունենալ աչքերուս դէմ ամէն ժամ,
Տալ փափաքներս բոլոր՝ իմ ամբողջ կեանքըս՝ անոր,
Նախամարդու դարերէն եկած գանձին այդ փարթամ:

Միսի, ճարպի սեւ ճահիճ, պղպղակի խառնարան՝
Հրէշըս սակայն, կը շարժի, կը գլորէ վեր՝ ամպէ,
Ու օճառէ մեծ գունդեր, որ կը պայթին կէս ճամբան:
Ճրագներու հսկումի կոկորդէն ձէթ կը թափէ:

Ու խրելով թաթերուն՝ ան կը մերժէ հետեւիլ
Ինձի ու լուռ կը ծամէ գիրքի մ'էջերը անտիպ:
Սուրի մը տեղ գործածած իմ պառաւի կամ դեւի
Մոմէ, թուղթէ, մելանէ կախարդանքէս կը կատարի:

Ծառերն իսկոյն երախէն ելած բոցին դէմ անոր՝
Մարմարիոնէ արձաններ, փառքեր, փունջեր կը մորթեն,
Անտառին մէջ կը բանան ծառերն իսկոյն՝ անաւոր
Խորք մը, որմէ կ'արիւնի, անոր նայողը մօտէն:

*
* *

Օ՛ Տէր, տենդոտ օրեր, զառանցանքներ, տազնապներ,
 Հովեր, լաթեր, տաւրիներ, յետոյ անկում, անկողին,
 Փրկէ՛ օ՛ Տէր անոնցմէ՛ ընդ միշտ...: Քաշէ, պտշտպանէ
 Տղայութեան շնորհիւ յառնել ուզող քերթողին:

Գ Ա Ր Ն Ա Ն Ա Յ Ի Ն

Վառուած գարնան անձրեւէն՝
 Դուք տապալկներ էք ծառե՛ր:
 Ձեր տակ տրղայ մը ծրոներ՝
 Խորովածներ կը ժողուէ:

Թուղթի, լոյսի, հրթիռներ՝
 Կանանչ բոցեր կանթեղի,
 Ծառե՛ր, շիշեր էք դեղին՝
 Գինիներու՝ տօնաբեր:

Ձեր ըստուերները, ծառե՛ր,
 Ըստեղներ են սատափէ,
 Որ դաշտին մէջ կը թափեն
 Երազային շշուկներ:

Պարիկ, պուպրիկ, թրոուցիկ,
 Օղապարիկ դուք՝ ինծի,
 Ծառե՛ր, ծառե՛ր, կ'առկայծի
 Տղան, զոր դուք վերցուցիք:

Ու ձեզի հետ՝ երկնքին՝
 Արբենալէն կը տանի
 Իր կուրծքին տակ՝ պատանին,
 Աշխարհէն մեծ իր հոգին:

ԱՆՔՆՈՒԹԵԱՆ ՃԱՄԲՈՒՆ ՎԻՍ

Ա.

Երազ մ'երբեմըն կու գայ խանգարել քունը խաղաղ.
 Զըրաղացքի մը նման կը կենայ քունը, յանկարծ՝
 Պայքարելով մութին մէջ՝ դիւի մը հետ, որ կառչած
 Մեծ անիւին առանցքին՝ դեռ խօլաբար կը լողայ:

Երազն երբեմըն կու գայ, ծերտ ծերտ՝ ցեռի մը նման,
 Շորերուն մէջ փաթտուած զինք արտադրողը վառել,
 Նեխոտել սիրտը քունին ու խորհուրդով մը քարէ
 Մարդուն վիզէն կախուելով առաջնորդել զայն՝ անկման:

Երազը մարդը քունէն՝ երջանկութեան լայն ճամբէն՝
 Ոստիկանի մը գաղտնի՝ կախարդանքով կը խլէ,
 Տանիլ տալով զայն կեանքին, որուն դիմաց՝ դողալէն,
 Յանցաւորի քրտինքներ խեղճ անմեղը կը թափէ:

Կապիկն ինչպէս միրգերուն կ'ուտէ կեղեւը միայն,
 Այնպէս ալ մարդը կ'առնէ՝ երազն յաճախ խորքի տեղ,
 Ու տենդոտ թոյնը անոր թմրեցուցիչ իբրեւ դեղ,
 Յանձնուելով կուրաբար՝ անքընութեանն անսահման:

Թռչունները ծովերուն վըրայ ինչպէս կ'աւետեն
 Հող մը՝ մուար ճամբորդին, կեանքի շերտէ մ'անտեսուած՝
 Այնպէս, ճախրող թեւերով կուզան յուշերը յանկարծ՝
 Զիս փրկելու ամալի անքընութեան անդունդէն:

Անոնք կուզան ծրփալէն՝ անջրպետի մը խորէն՝
 Թրթրուալէն, շողալէն՝ նրման կարմիր լաթերու,
 Յուլամարտի լաթերու, կախարդելով փրփըրուն
 Յաւըս զոր բիւր խաղերով, սուրով մ'հողին կը փրօնեն:

Ո՞վ քենէ զատ, յիշատակ. կրնայ կորով տալ ինծի,
 Վերակազմել իմ հոգիս որ տենդերու մէջ լքուած,
 Կըտոր կըտոր բաժնըւած՝ կ'ըլլայ մասունք ու սուրբ հաց
 Մղձաւանջի մ'ամբոխին որ մորթիս տակ կ'առկայծի:

Չարչարանքին ու կեանքին հարուածներուն դէմ որքա՛ն
Պիտի սմբած մընայի ու ես լայի տակաւին,
Սիրոյ, գութի մուրացկան՝ եթէ մէկ մէկ չըզային
Յուշերն անդունդը բանալ ցաւերուն հին եւ ունայն:

Ոտքի՛ նաւագ, առյաւէտ եթէ Աստուած քեզ զրկեց
Գոլումպոսի մ'հանճարէն, մեծ հոգեկան գլուտերէն՝
Նըւագ անճար ալ չ'ընեմ այն հերոսէն որ իրեն
Դէմ՝ զըրախտի պէս բացուող կղզիին մէջ յետընկեց

Ըսկըսաւ կեանք մը ծայրէն ու հէքիաթ մը խորունկ:
Մի՛ վախնար քեզ ծովերէն քաշող հողին մագնիսէն,
Անդունդներէն՝ որ կարծես քու քայլերուդ կը սպասեն
Ատոնք բոլորը փոխէ սիտի գիշերը, որուն

Դէմքը արդէն կ'անուշնայ սեւ ծառայի մը նըման.
Ատոնք բոլորն առժամեայ ապաստաններ են քեզի՛
Մինչև որ կեանք մը ուրիշ, իր առագաստը լոյսի,
Լայն պատուհանըդ բացած՝ դայ վեհօրէն՝ ազատման:

ԴԷՊԻ ՄԱՆԿՈՒԹԻՒՆ

Կոյր, լուսաւոր նաւի պէս, հեռու, մոլար եմ այսօր:
Ալքօլն եռուն պտուտակ: Խաղաղօրէն կը ծփայ
Ծանրը մարմինըս պարլին ու նուագին մէջէն, գոր
Խափշիկները կը վառեն մեծ կաթսալի մը նման:

Հոսուն շշուկ մ'ոտքերու, հագուստներու, կը բերէ
Կաղամախներ՝ անձրեւներ, յիշատակներ մանկութեան՝
Որ կը խլեն զիս՝ շքեղ, մարգարտավառ ափերէն
Ու աղջիկէն, որ ծծուն թուղթ մ'է ճերմակ՝ կուրծքիս վրան:

Սեղաններուն ըսպիտակ՝ մեծ թռչուններ կ'երազեն:
Կէս գիշերուան արեւին տակ կը քալեմ բեւեռին:
Դունչը փայլուն թմբուկին, ովկէանոսի ծեր խողին,
Կ'ունայ անհուն մը ցրտին: Ծխախոտի հոտ: Վերին

Երկիրներէ մուշտակներ՝ մերկ ուսերու: Պարուհի
Մը կը դառնայ բեմին վրայ գերդ շրրադաց մը գետի:
Ծափեր...: Աքլոր մ'է սրինգը...: Սագեր: Սըրահին
Մէկ կողմէն միւսը մարդու ալիք մ'ուժգլին կը նետուի:

Երբեք ինքզինքըս այսքան ազատ չէի զգացեր:
Աչքս թափուր՝ պերճանքէն զոր կը լքեմ, ես կ'երթամ՝
Տղալուժիւնըս դէպի՝ ուրկէ հագար արեւներ
Ձիս քաշեցին և որ միշտ ամալի է ու փարթամ:

Ու ոչ մէկ բան այնքան կոյր խայտանք կու տայ որքան այս
Թագուն շուկը ոտքի, հագուստներուն փրփրուն՝
Որ կը հոսին անփոփոխ և համաչափ՝ հանապաղ՝
Քակելով մութ ջուրերու օղակներ՝ շուրջս ու հեռուն:

Կոյր, լուսաւոր նաւի պէս հեռու, մոլար եմ այսօր:

Ա Շ Ն Ա Ն Ա Յ Ի Ն

Կ'եռան, կ'եռան մութին մէջ սեւ կաթսաներն անձրեւին,
Կ'օրրեն սենեակըս ցրտին՝ ցնցումներով նաւերու,
Ճամբորդներու երգերով, զրոյցներով մարմըրուն՝
Թմբուկներով, պարերով որ մեղմօրէն կը ծեծուին:

Ծառ մ'անձրեւէն զարնուած, ալիքներով սրսբփուն՝
Վայրկեանն անգամ մը պայթիլ, պատուհանիս դէմ կու գայ
Գլորելով պարապին ու հըրէշի պէս հսկայ
Սեւ պտուտակը տէնդիս, որ կը տանի զիս հեռուն:

Լոյսէ, յորդուն աշխարհներ՝ ժխորներով հեռաւոր
Ձիս կը քաշեն ջուրերուն ու խաւարին մէջ խորունկ՝
Որ ծաւալած է չորս դի՝ խառնած երկինքն հողերուն,
Որ իր տիղմին մէջ խեղդած, թաղած է կեանքը բոլոր:

Վիհերուն հետ դառնութեան, զորքս անձրեւը կու տայ,
 Վիհերուն հետ անձրեւին տիեզերքներ կը բացուին,
 Տաք երակներ գինովի՝ կապոյտ շիշեր, որ հովին
 Տակ կոտրելէն կ'ընեն իմ ծովըս սեղան մը փարթամ:

Տըղան, տըղան երբեմնի, արկածասէր ծեր տղան
 Որ նաւերու մէջ՝ նետուած՝ թէ կ'արբենար թէ կու լար...
 Հոգի կու տան յուշերուս, աշո՛ւն, շուներըդ հազար,
 Որ լզելով մունջօրէն՝ պատերուս շուրջ կը սողան:

Հին, հին, թախծոտ ձայներու՝ անձրեւդ անդունդ մը մթին՝
 Շարժանկար սըրահի կու տայ ջութեր տրտմաձայն
 Որպէս զի լոյս մը ուրիշ՝ լուսարձակի մը նման
 Գայ թափել բեռը իրեն՝ աղամանդի ու սաթի:

Որպէս զի սիրտըս, այսպէս, իր վազքերուն մէջ ուժեղ՝
 Իր յարութեամբն հին արեան ու խոնջէնքով մ'անսահման
 Լաւնայ, աշո՛ւն, մահամերձ եղող ձիու մը նման,
 Զոր տանջելով չարաչար, արիւնելով կը բուժեն:

Ժ Ա Մ Ե Ր Ո Ւ Ն Ե Ր Գ Ը

Թաթխելէն արիւնիս մէջ տաքուկ, ամէն օր,
 կըծելէն, ծամելէն հացի տեղ, իմ հոգիս,
 կ'անցընեմ, կը խաբեմ իմ քաղցերըս բոլոր:

Տա՛նկ, տա՛նկ, տա՛նկ
 Ժամեր կը դարնեն
 Սալեր՝ բրտօրէն,
 Շուներ հողին տակ
 Մինչդեռ կը լզեն
 Շղթաները հաստ՝
 Դարաւոր, անգէն՝
 Խենթին Արտաւազդ:

Բուռ, բուռ հուր՝ ձեռքերուս, պղղինձէ սերմնացան՝
 Մութին մէջ, ձիւնին վրայ, երակներըս բոցեղ՝
 կը նետեմ՝ գայլերուն, կը սպասեմ լուսացման:
 Տա՛նկ, տա՛նկ, տա՛նկ,

Ժամերը անվերջ
 Վայրագ թմրուկներ՝
 Կը զարնեն, կու տան
 Պաա՛լ աստուծոյ՝
 Չոհերը տղոց,
 Խեղդելով խանձող
 Չայները անոնց:

Գէշ օրեր, անձրեւներ, դիակներ հողազերծ...
 Ծփալէն ու լալէն, խորհուրդի մը գերի,
 Ես կ'երթամ Նոյին պէս, որ աշխարհ մը փրկեց:

Տա՛նկ, տա՛նկ, տա՛նկ,
 Ժամերը կը թակեն
 Կողեր տախտակէ
 Ու մեղմ՝ կը կոտտան
 Փայլուն, բոցադէմ
 Չուրերու նման
 Կը վազեն, մահուան
 Տաղեր կը նետեն:

Համբերող եւ խոհեմ ես կ'ուզեմ որ ըլլամ,
 Հըրէշի մ'արիւնով զմոսեմ իմ հոգիս,
 Խուսափիմ պաշտպանուիմ տերեւէ մը անգամ:

Տա՛նկ, տա՛նկ, տա՛նկ,
 Ժամեր կոշտօրէն
 Քաջեր կը ծաղրեն,
 Կեանքին կը խնդան,
 Կ'օրրեն երկաթէ
 Մօրուք մը՝ պատէն,
 Գաճաճի մը պէս,
 Աչքի՛ լուսակէզ:

Ցաւը ցեխն է սակայն. լաւ օրերը կու գան
 Հեղեղէն վերջ գարնան: Լաւ օրեր կը յուսամ,
 Ծամելէն, կրծելէն իմ հոգիս արնաքամ:

Տա՛նկ, տա՛նկ, տա՛նկ,
 Չիւներ ծամծմող,
 Հեռուն՝ ձորէ ձոր

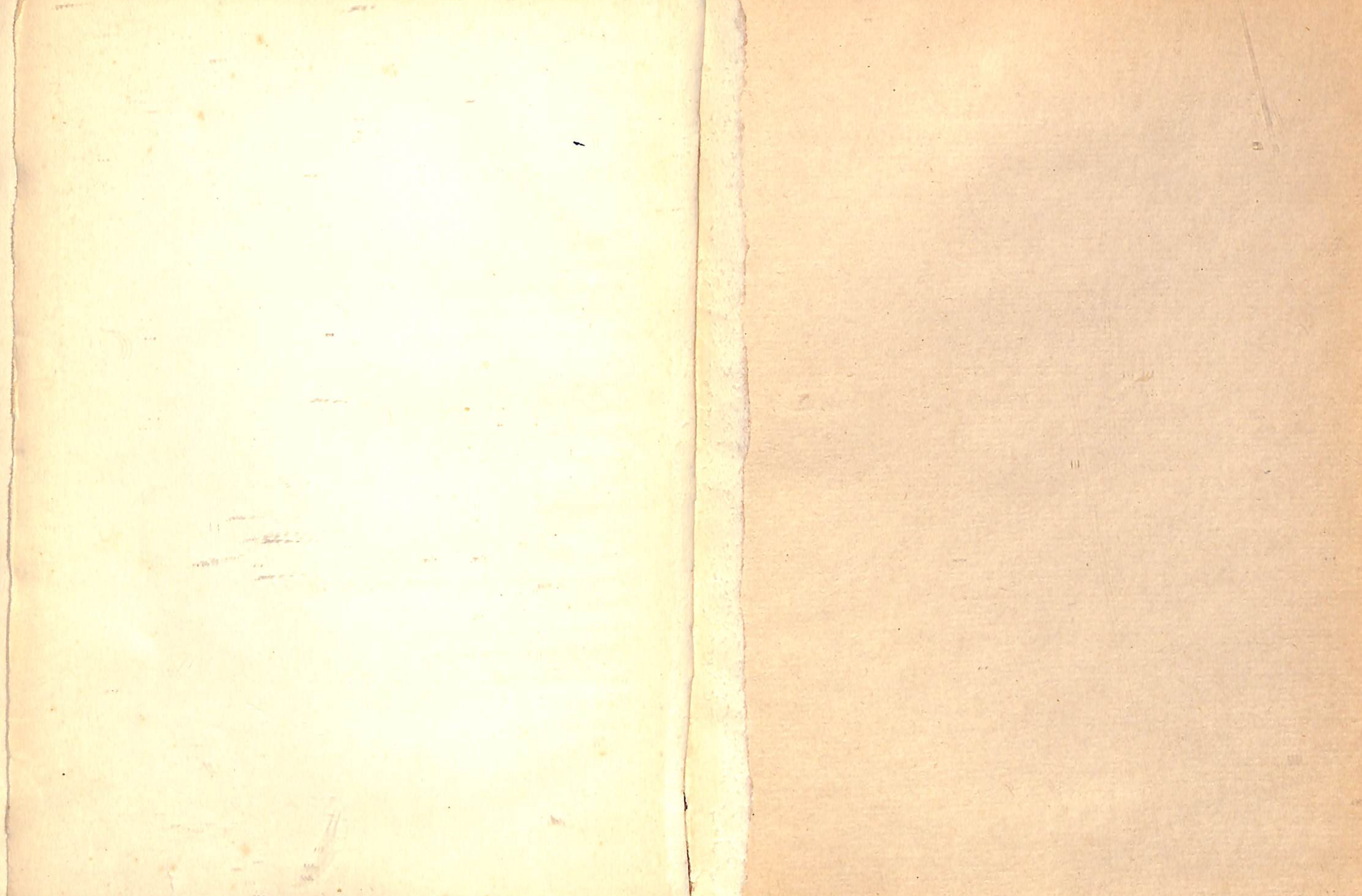
Քայլեր կը թնդան,
 Հողեր քամելէն
 Ըսպունգի նման,
 Մեծ քայլեր կու գան
 Մինչ ես կ'արտասուեմ:

Թաթխելէն, արիւնիս մէջ տաքուկ՝ ամէն օր,
 Կրծելէն, ծամելէն հացի տեղ, իմ հոգիս
 Կ'անցընեմ, կը խաբեմ իմ քաղցերըս բոլոր:

Ն Ի Ի Թ Ե Ր Ո Ւ Ց Ա Ն Կ Ը

Գնացք	7
Վերադարձի երգ	14
Հարստութիւնս	17
Նորէն թափառում	19
Ճամբորդութեան խենթ սէրէն	20
Զմերուկէ լապտեր	22
Շթաքար	24
Հսկում	26
Գիշեր վեհակէնի անտառին մէջ	28
Մեր գարունը	30
Մնաց բարով	33
Կախարդանք	34
Հանդիպում	35
Այցելութիւն մը	37
Լուսաբաց ծովափայտաց պատուհանի մը դիմաց	42
Թափառում	44
Գարնանային	49
Անքնութեան ճամբուն վրայ	51
Գէպի մանկութիւն	55
Աշնանային	57
Փամերուն երգը	59

« Ազգային գրադարան

NL0353910

53028